

Zarzut drugi dotyczy tego, że zastosowanie przez Sąd w wyroku i przez Komisję w zaskarżonej decyzji art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników do wnoszącego odwołanie wiąże się z nieuzasadnioną dyskryminacją.

(¹) Decyzja Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych z dnia 19 marca 2018 r. o odebraniu wnoszącemu odwołanie, ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2017 r., uprawnienia do dodatku zagranicznego i do zwrotu kosztów podróży.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 22 grudnia 2020 r. – Avis Autovermietung Gesellschaft mbH / Verein für
Konsumenteninformation**

(Sprawa C-701/20)

(2021/C 98/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Avis Autovermietung Gesellschaft mbH

Druga strona postępowania rewizyjnego: Verein für Konsumenteninformation

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy rozdziału VIII, w szczególności art. 80 ust. 1 i 2 oraz art. 84 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (¹) (zwanego dalej „RODO”) stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które – poza uprawnieniami interwencyjnymi organów nadzorczych właściwych w zakresie monitorowania i wykonywania rozporządzenia oraz możliwościami ochrony osób, których dane dotyczą – przyznają z jednej strony konkurentom, a z drugiej strony uprawnionym na mocy prawa krajowego stowarzyszeniom, instytucjom i izbom prawo do występowania w drodze powództwa do sądu cywilnego z powodu naruszenia RODO niezależnie od naruszenia konkretnych praw poszczególnych osób, których dane dotyczą, i bez upoważnienia otrzymanego od osoby, której dane dotyczą, przeciwko sprawcy, z punktu widzenia zakazu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych lub naruszenia przepisów o ochronie konsumentów, lub zakazu stosowania bezskutecznych ogólnych warunków handlowych?

(¹) Dz.U. 2016, L 119, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 października 2020 r. w sprawie
T-307/18, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisja, wniesione w dniu 28 grudnia 2020 r. przez
Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd**

(Sprawa C-718/20 P)

(2021/C 98/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, dikigoros, P. Billiet, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;

- uwzględnienie żądań wysuniętych przez wnoszącą odwołanie w jej skardze do Sądu oraz stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/330⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszącej odwołanie, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie strony przeciwnej poniesionymi przez wnoszącą odwołanie kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem w sprawie T-307/18.

Tytułem żądania ewentualnego wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o:

- przekazanie sprawy Sądowi w celu wydania przez niego orzeczenia w przedmiocie któregośkolwiek z zarzutów wnoszącej odwołanie, jeśli uzasadnia to stan postępowania; oraz
- postanowienie, iż rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z zarzutem pierwszym Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że Komisja ujawniła wnoszącej odwołanie w niniejszej sprawie wszystkie najważniejsze ustalenia i fakty w odpowiednim czasie. Gdyby Komisja wywiązała się ze swych obowiązków ciężących na niej na podstawie art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia (UE) 2016/1036⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), wnosząca odwołanie przedstawiłaby Komisji użyteczne uwagi, a wynikające z nich ustalenia w przedmiocie dumpingu byłyby dla wnoszącej odwołanie korzystne. Sąd przeinaczył również okoliczności faktyczne poprzez stwierdzenie, że wartość normalna dla kategorii okładzinowych i wiertniczych SSSPT (przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej) wnoszącej odwołanie została ustalona poprzez odniesienie do numerów kontrolnych produktu zgłoszonych przez producenta indyjskiego.

Zgodnie z zarzutem drugim Sąd naruszył w zaskarżonym wyroku prawo poprzez stwierdzenie, że zgodność z prawem przyjętych na podstawie art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego aktów Unii nie może być przedmiotem kontroli w świetle protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO. Tytułem zarzutu ewentualnego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył w zaskarżonym wyroku prawo poprzez brak uznania, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi wyjątek od art. 2 ust. 1–6 tego rozporządzenia, który może być stosowany w szczególności do przywozu z Chin do Unii wyłącznie na podstawie postanowień art. 15 akapit pierwszy lit. d) protokołu o przystąpieniu Chin do WTO i tak długo, jak postanowienia te pozostają w mocy. Wykorzystanie przez Komisję Indii jako państwa analogicznego w przypadku wnoszącej odwołanie było błędne zarówno na gruncie prawa Unii, jak i prawa WTO. Podejście to doprowadziło do ustalenia przez Komisję bardzo wysokiego marginesu dumpingu w odniesieniu do wnoszącej odwołanie, podczas gdy taki margines w ogóle by nie istniał, gdyby Komisja zamiast tego zastosowała wobec wnoszącej odwołanie przepisy art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego. Ponadto Sąd w ogóle nie zajął się kwestią niedokładnych informacji przekazanych Komisji przez producenta indyjskiego w pkt 154 zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji w dalszych jego częściach, chociaż prawidłowo przedstawił ten argument wnoszącej odwołanie w pkt 150 zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z zarzutem trzecim ustalenia Sądu są obarczone błędami w zakresie stosowania art. 2 ust. 10 i 11 oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, które nakładają na instytucje Unii obowiązek zapewnienia w przypadku wnoszącej odwołanie obiektywnego porównania wartości normalnej z ceną eksportową wnoszącej odwołanie.

Zgodnie z zarzutem czwartym ustalenia Sądu naruszają prawo i przeinaczają okoliczności faktyczne. Metoda przyjęta przez Komisję w celu określenia współczynników mających zastosowanie do wartości normalnej SSSPT typu „C” wnoszącej odwołanie, jak również w celu ustalenia wartości normalnej jej okładzinowych i wiertniczych SSSPT była błędna i nie zapewniła uzyskania obiektywnej wartości normalnej w odniesieniu do wnoszącej odwołanie, stosownie do art. 2 rozporządzenia podstawowego, co skutkowało uzyskaniem w odniesieniu do niej znacznie zawyżonych marginesów dumpingu. Te ustalenia Sądu całkowicie pomijają również orzecznictwo Organu Apelacyjnego WTO w sprawie EC Fasteners.

Zgodnie z zarzutem piątym Sąd naruszył prawo poprzez uwzględnienie w swych ustaleniach dotyczących wpływu podcięcia cenowego SSSPT wnoszącej odwołanie na Unię cen SSSPT wnoszącej odwołanie stosowanych w procedurach celnych uszlachetniania czynnego.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/330 z dnia 5 marca 2018 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2018, L 63, s. 15).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 8 stycznia 2021 r. – Sea Watch e.V. / Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Capitaneria di Porto di Palermo

(Sprawa C-14/21)

(2021/C 98/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sea Watch e.V.

Strona pozwana: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Capitaneria di Porto di Palermo

Pytania prejudycjalne

- A) Czy zakres stosowania dyrektywy 2009/16/WE (¹) obejmuje statek zakwalifikowany jako towarowy przez instytucję klasyfikacyjną państwa bandery, który jednak prowadzi w praktyce wyłącznie działalność niekomercyjną, taką jak tak zwana działalność SAR [search and rescue, poszukiwawczo-ratownicza] (taka jak prowadzona przez [Sea Watch e.V.] i SW4 [statek Sea Watch 4] na podstawie jej statutu), a co za tym idzie, czy PSC [Port State Control, kontrola statków przez państwo portu] może być również prowadzana w odniesieniu do takiego statku?

W przypadku gdyby [...] Trybunał uznał, że [...] zakresem stosowania dyrektywy 2009/16/WE objęte są również statki [które nie prowadzą w praktyce działalności komercyjnej]: czy z interpretowaną w ten sposób dyrektywą sprzeczne jest uregulowanie takie jak uregulowanie krajowe przewidziane w art. 3 [dekretu ustawodawczego] nr 53/2011, transponujące art. 3 dyrektywy 2009/16/WE, które natomiast w sposób wyraźny określa w [art. 3 ust. 1 rzeczonego dekretu ustawodawczego] zakres stosowania PSC, ograniczając go tylko do statków używanych do celów komercyjnych, wykluczając nie tylko łodzie rekreacyjne, lecz również statki towarowe, które nie prowadzą w praktyce – a więc nie są wykorzystywane do – działalności komercyjnej?

Czy w końcu można natomiast zasadnie uznać, że w zakres stosowania dyrektywy w części, w której obejmuje również statki pasażerskie w wyniku zmian dokonanych w 2017 r., wchodzi statki towarowe, które regularnie wykonują tzw. działalność SAR na rzecz osób zagrożonych na morzu, wobec czego transport osób uratowanych na morzu ze względu na zagrożenie życia odpowiada transportowi pasażerów?

- B) Czy fakt przetransportowania przez statek znacznie większej liczby osób niż liczba osób figurujących w certyfikacie sprzętu ratowniczego, chociaż było to wynikiem działalności SAR, lub w każdym razie posiadanie certyfikatu sprzętu ratowniczego dotyczącego znacznie mniejszej liczby osób niż te, które zostały rzeczywiście przetransportowane, może zgodnie z prawem być objęty czynnikiem nadrzędnym, o którym mowa w sekcji 2A części II załącznika I, lub czynnikiem nieprzewidzianych okoliczności, o którym mowa w sekcji 2B części II załącznika I, które przywołane są w art. 11 dyrektywy 2009/16/WE?